

Biblioteka
SVILA I SATEN

Urednica izdanja
Tea Jovanović

Naslov originala
Sheila O'Flanagan
Stand By Me

Copyright © 2010 Sheila O'Flanagan
Copyright © 2013 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

ISBN 978-86-7702-299-0

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, preštamovati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2013.

ŠILA O'FLANAGAN

OSTANI UZ MENE

Prevela
Marija Pavićević

**Čarobna
knjiga**

Reč zahvalnosti

Velika mi je čast to što posle svake knjige mogu najsrdačnije zahvaliti timu koji već godinama čvrsto stoji uz mene. Zaista imam neverovatnu sreću što dobijam mnogo podrške od mnogo ljudi, među kojima su:

- moja agentkinja Kerol Blejk;
- moja urednica Marion Donaldson;
- *Hedlajnovi* timovi širom sveta;
- izdavači i prevodioci iz raznih zemalja.

Zahvaljujem svojoj porodici, koja je uvek verovala u mene, svojim odanim, divnim prijateljima, kao i Kolmu, koji je uvek tu za mene.

Takođe bih želela da zahvalim svim onim knjižarima koji su se borili za moje knjige i preporučivali ih čitaocima u svakoj prilici. Divno je upoznavati vas na promocijama iako vam tada često istumbam uredno i maštovito izložene knjige!

Za kraj ostavljam najvažnije, a to je da ogromnu zahvalnost dugujem svojim čitaocima zato što kupuju moje knjige, zato što žele da stupe u kontakt sa mnom i zato što me nadahnjuju. Zaista cenim vaše komentare i imejlove. Možete kontaktirati sa mnom putem veb-sajta www.sheilaoflanagan.net ili posredstvom mog profila na *Fejsbuku*. A možete me naći i na *Tviteru*!

Prolog

Dok je smišljala kako će najljepše rasporediti desetak kineskih raznobojnih svetiljki oko malog dvorišnog vrta, Dominik je začula zvono na vratima. Razrogačila je oči kada je pogledala na sat, pa je požurila niz uzan hodnik, brišući ruke o crne farmerke.

„Dobar dan.” Sitna crvenokosa devojka s tamnozelenim kačketom, koji je bezuspešno pokušavao da zauzda njene neukrotive kovrdže, posmatrala ju je uz tračak znatiželje, a zatim joj se osmehnula. „Gospođo Delahej? Ja sam Lizi Horgan. Iz keteringa.”

„Tačni ste kao švajcarski sat”, uzvratila je Dominik. „Nisam ni osetila kako je vreme brzo proletelo. Moraš da prođeš ovamo.” Povala ju je kroz hodnik u malu kuhinju, čiji su zidovi bili istih dimenzija i koju je baš tog jutra sredila. Otvorena francuska vrata vodila su do zatvorenog patija, gde beše počela da kači svetiljke.

„Izvini”, rekla je dok je Lizi razgledala unaokolo s neskrivenom radoznalošću. „Ovde je malo skućeno.”

„Ništa za to. Nema baš mnogo stvari. Dostavljali smo mi i za mnogo veća slavija od...” Lizi začuta, svesna da je možda uvredila Dominik time što je: (a) insinuirala da je, pošto nema mnogo gostiju, njena proslava skoro beznačajna; ili (b) implicirala da je njena klijentkinja neko ko ne zna kako izgleda velika zabava. Bilo je tu i (c), naravno, koje se ticalo toga što joj je šefica dala stroga uputstva u vezi s tim kako treba da se ophodi prema Dominik Delahej, a ona je tom svojom nemarnom opaskom dokazala da se nimalo nije držala Ešinih uputstava.

Ta uputstva, koja joj je nadređena saopštila odsečno, jasno su joj govorila da treba da bude surovi profesionalac. Da bude izuzetno učtiva. Da

isporuči pošiljku i da ode. Eš ju je upozorila na to da ne sme da se upušta u neobavezan razgovor s tom ženom niti da kaže ista što bi se iole dalo protumačiti kao uplitanje, kritika ili zadiranje u privatnost.

„Mi ne zabadamo nos u tuđe stvari”, podsetila je Eš Lizi. „Ne mešamo se u privatni život svojih klijenata. Ma kakvo mišljenje imali o njima”, dodala je.

„Biću oličenje diskrecije”, uveravala ju je Lizi. „Ali, čoveče, ona priređuje proslavu! Sigurno ima povod za slavlje. Nisam ništa videla u vestima, a ti? Ni o njemu, ni o njoj. Pročitala sam da je otputovala nekud u inostranstvo, da su se negde sreli. Ali nema šanse da je to istina. Šta ti misliš, zašto sad ovo organizuje? Jel' stvarno istina da ima kintu? Da se ona to ne vraća na javnu scenu? Ili to možda pravi oproštajnu zabavu zato što odlazi iz zemlje?” Lizi gotovo da nije mogla da dođe do daha od uzbuđenja.

„To se nas ne tiče”, odgovorila je Eš. „To je privatna zabava; to nam je sasvim jasno stavila do znanja. Zapravo, kristalno jasno, i zato neću nikakvo svrdlanje u potrazi za informacijama. Ne znamo u kakvoj je situaciji trenutno. Ako je stvarno odlučila da izađe iz ilegale, možda će nas ubuduće češće unajmljivati, ali to svakako neće činiti ukoliko je budemo uznemiravali zbog ovoga. Dakle, samo treba da obavimo svoj posao kako valja i da ne dižemo prašinu.”

Lizi je uveravala Eš da će biti krajnje diskretna, mada joj je često padalo na um da bi njena smirena, efikasna i uvek pribrana poslodavka to mnogo bolje obavila. Međutim, Eš je imala drugo zaduženje, pa nije mogla da gubi vreme na obične dostave, ma koliko popularan (ili ozloglašen) klijent bio.

Stoga se Lizi više nije obraćala Dominik Delahej, već je nastavila da prenosi hranu iz kombija u kuhinju, brzo i nenametljivo koliko je mogla. Međutim, nije mogla da odoli znatiželji, pa bi povremeno pogledala tu ženu krajičkom oka i zapitala se da li je sve ono što se pisalo o njoj po novinama bar delimično tačno. Eš je često govorila da novine i časopisi prikazuju samo jednu stranu priče; onu stranu za koju smatraju da je zanimljivija ili da se najviše podudara s njihovom filozofijom.

Nekada su priče o Dominik Delahej govorile o njenom glamuroznom životu, njenom društvenom položaju i humanitarnom radu. Sve se to naglo promenilo za svega nekoliko meseci, pa je sada njen portret u novinskim člancima bio sasvim drugačiji. Međutim, prošlo je mnogo vremena otkako je Lizi poslednji put naišla na vest o novoj klijentkinji. Koliko

obično deluje Dominik Delahej – da ne poveruješ, utonula je Lizi u misli kad je uključila mali hladnjak za vino, koji je bio deo opreme za katering. Naravno, nema razloga da ta žena ne bude kao svaka druga. Ipak, pošto o njoj znaju samo ono što im se ponudi u novinama i na televiziji, ljudi prosto zaborave da se ispod toga krije osoba od krvi i mesa. Lizi nije mogla da se ne zapita kakva je Dominik u privatnom životu. Bila ona obična ili ne, sumnjala je da će to ikada saznati.

Dominik nije promakla radoznalost u Lizinim očima. Ostavila je tu devojku, mlađu od sebe, da istovari stvari iz kombija i otišla na sprat, zatvorivši za sobom vrata spavaće sobe, a onda je sela na ivicu bračnog kreveta. Udahнула je lagano i ravnomerno, a onda je kažiprstom i palcem blago stegla koren nosa. Jedva je čekala da osvane taj dan, radovala se tome što će prirediti nešto zabavno i neozbiljno za nekoga do koga joj je stalo, tome što će joj se u kući okupiti nekoliko dobrih prijatelja, starih i novih; međutim, odjednom je postala nervozna, a ta nervoza ju je obuzimala sve više zbog očigledno nemarne opaske dobro raspoložene dostavljačice.

Da li će doživeti da ljudi prestanu da je posmatraju onako kako je posmatra ta mala Lizi Horgan? Vidi li ona to u njenim očima sažaljenje, čak prezir, pored neskrivene radoznalosti? Da li će ikada doći dan kada će ljudima, pri susretu s njom, prestati da izleću opaske pune osude zbog onoga što su o njoj čuli ili pročitali?

Verovatno neće, shvatila je s gorčinom i još jednom lagano izdahnula. Verovatno neće, ali to je nešto sa čim će morati da nastavi da živi, sa čim će morati da se pomiri. To je nešto što je već prihvatila, podsetila je sebe, zato što je danas tu gde jeste i zato što priređuje zabavu. Bilo je trenutaka kada je mislila da više nikada neće biti na zabavi. Ustala je s kreveta i istegla ruke, podigavši ih iznad glave. Čini pravu stvar. A i zabava će biti odlična. Treba to da posmatra kao priliku da se raduje, a ne kao priliku da se osvrće u prošlost. Tek da znaju dušebrižnici.

„Ovaj, izvinite, gospođice Delahej, samo da vam kažem da sam završila.” Lizin glas je dopirao do nje kao miris. „Hrana je u frižideru, led je u ledari, a vino je u mini-frižideru. Izvadila sam čaše iz kutija i stavila ih na sto. Već su oprane, pa sam ih samo ovlaš prebrisala.”

Dominik još jednom duboko udahnu i lagano siđe niza stepenice. Dostavljačica je stajala u hodniku.

„Hvala”, uzvratila je Dominik. „Odlično si obavila posao. Zaista to cenim.”

Lizi je porasla dva centimetra od sreće. I sama je smatrala da je prilično dobro obavila sve, od istovara do utovara, i to sve u rekordnom vremenu. Svejedno, zaista je dobar osećaj kad te pohvali Dominik Delahej, koja je nekada bila poznata u čitavoj Irskoj kao dama koja zaista ume da ugosti i zabavi. Divna Domino, tako su je svojevremeno zvali. Naravno, to je bilo pre nego što joj je sve pošlo nizbrdo, pa su joj na kraju prišili kojekakve druge nadimke. Teško se može reći da je sada divna, u crnoj majici kratkih rukava i crnim farmericama, kose neuredno pokupljene samo da bi je sklonila s lica i s prugom prašine preko obraza, mada se mora priznati da i dalje postoji nešto u vezi s njom što bi čoveku privuklo pažnju, u to nema sumnje.

„Nadam se da ćete se večeras fantastično provesti”, rekla je Lizi. „Proslavljate useljenje?” Čim su joj te reči prešle preko usana, poželela je da ih nije izgovorila. Eš bi požizela kad bi saznala da je počela da zapitkuje, ali nije uspela da se uzdrži.

„Ne.” Dominik je oklevala, a onda joj se skoro neprimetno osmehnula. „Zapravo, povod proslave je razvod.”

„Ooo.” Lizi je bila zatečena. „Nisam znala... pa, ovaj, pretpostavljam da bi trebalo da vam čestitam – ne znam da li bi to bilo prigodno u tim okolnostima?”

„Ne razvodim se ja.” Ovog puta se Dominik široko osmehnula, a po njenom glasu se moglo reći da se uzdržava da ne prasne u smeh.

„Izvinite”, rekla je Lizi, pomislivši da žena pred njom izgleda mnogo blaže kada se smeši. U stvari, tada je skoro prava lepotica, jer joj tamno-smeđe oči deluju toplije, a pride joj se pojave rupice u obrazima. Tada, zapravo, izgleda kao na fotografijama. Na kraju krajeva, skoro i jeste divna.

„U redu je. Štaviše, ta tvoja reakcija je sasvim razumljiva.” Zvučala je kao da joj je sve to i dalje zabavno.

„Nisam znala da ste se preselili u Dublin.” Lizi je to što se Dominik smeši protumačila kao dozvolu da nastavi razgovor, prenebregnuvši Ešina upozorenja. „Iskreno, mislila sam da više ne živite u Irskoj.”

„Ja, zapravo, nikada nisam ni otišla iz Irske”, blago odgovori Dominik. „Bez obzira na sve što si mogla da čuješ. Pride sam rođena u Dublinu, pa je možda bilo neizbežno da se na kraju ipak vratim ovamo.”

„Ona kuća u Korku zaista vam je bila oličenje raskoši.” Lizi je kao iz topa ispalila opasku o Dominikinoj rezidenciji. „A i pogled sa svakog prozora odande bio je spektakularan. Sećam se slika iz reportaže u časopisu *Helou!*”

„Prokletstvo časopisa *Helou!*”¹, načas se rastuži Dominik, ali utom se ponovo široko osmehnu.

Baš je lepo videti da može opet da se smeje, pomisli Lizi. Očigledno je da u poslednje vreme nije imala mnogo razloga za smeh. Zatim se zapitala da li su sve one glasine o tajnim sastancima i skrovištima na Maldivima zaista istinite i da li zbog toga njena klijentkinja može sebi da priušti zabavu i osmeh na licu. Jezik za zube, rekla je sebi. To se tebe ne tiče. Imaj na umu ono što je Eš rekla. Ne postavljalj nepoželjna pitanja.

„Hm, pa lepo se provedite, čiji god razvod bio posredi.” Uprkos strogoj zabrani da zapitkuje, očajnički je želela da sazna da li se i sama Dominik već razvela.

„Hvala ti”, reče Dominik. „Potrudićemo se. I hvala ti za hranu, vino, led, za sve. Ako ikada budem priređivala zabavu povodom sopstvenog razvoda, svakako ću unajmiti vas.”

Lizi je pocrvenela kao bulka. Dominik je tačno znala šta mala hoće da otkrije, pa joj je to i rekla. Ume da drži konce u rukama i da ostane pribrana, pomislila je Lizi. Nekako je uzdržana. Verovatno ju je život tome naučio. Setila se fotografije, načinjene pomoću aparata s teleobjektivom, na kojoj je Dominik u svom dvorištu u Korku, nimalo pribrana. Jasno se videlo da plače. Ni u naslovu članka nisu je štedeli. Pominjali su, koliko se seća, krokodilske suze – možda je to i bio naslov.

Da sam ja na njenom mestu, mislim da se, posle svega, više ne bih usudila da ikoga pogledam u oči, razmišljala je Lizi. Baš bi me bilo sramota.

Dominik, izgleda, nimalo nije bilo sramota. Upravila je smeđe oči u Lizi; na licu joj se jeste videlo da je propatila, ali i dalje je bila privlačna,

¹ Postoji verovanje da će se okončati brak svakog para koji se pojavi na naslovnici tog časopisa. (Prim. prev.)

uprkos finim borama oko očiju i jednoj dubokoj na čelu. Lizi se zapitala da li su se sve te bore pojavile tokom proteklih nekoliko meseci.

Na starijim fotografijama, onima iz feljtonâ i časopisa koji prate živote poznatih, pre onih snimljenih pomoću teleobjektiva, Dominik je uvek blistala. Međutim, takve slike se uvek retuširaju, to svi znaju. Uglavnom, Lizi je bila ubeđena da Dominik do pre nekoliko godina nipošto ne bi dozvolila sebi da je vide tako umrtvljenu, bez obzira na to što je reč tek o susretu s dostavljačicom keteringa. Naročito ne zato što je reč tek o susretu s običnom dostavljačicom! Nekada bi to bilo nezamislivo. Svejedno, bilo je nečega u vezi s njom što je ostavljalo bez daha, što je plnilo, izvesne privlačnosti koja nije imala veze samo s njenim blago izduženim licem i onim krupnim braon očima.

Domino efekat. To je bio naslov jednog novinskog članka. Oni su, naravno, to tako napisali samo zato što je ona žena uticajnog biznismena koji je sam smislio taj nadimak. Niko nije mogao da predvidi kako će taj tekst i fotografija u njemu, na kojoj Dominik pijucka šampanjac sedeći na kuhinjskoj površini od mermera, uticati na tok događaja.

Čak su i ljudi koji nisu pročitali taj članak kasnije čuli za nju. Ona je postala poznata po svojim zaslugama i ubrzo je bila obavezna gošća na svakom gala događaju, ali i inspiracija mnogim ženama.

Lizi se zapitala kakav je osećaj imati sve, a onda sve izgubiti. Kako je kad se probiješ do vrha, a onda se, za tren oka, nađeš na dnu? Kad znaš da ti ljudi pričaju iza leđa i da se pitaju da li je svaka reč koja ti pređe preko usana obična laž, da li znaš pravu istinu koja se krije iza svega što se dogodilo i da li si možda i sama bila deo toga?

Podišla ju je blaga jeza. Svih tih godina, dok je čitala o Dominik Delahej, uvek joj je zavidela. Zavidela joj je na izgledu i načinu života, a naročito na privlačnom i uspešnom mužu. Svi su je voleli. Voleli su i njega. Za njih se govorilo da su savršeni par.

To je bilo tada, naravno. Sad to više niko ne govori. Ipak, prošle godine su novine više nego ikada bile pune članaka o njima dvoma. Lizi je pročitala većinu tih tekstova, a i sama je često tračala o njima.

Oni su bili par o kojem je baš bilo slatko tračati.

1. poglavlje

On je bio prva osoba koja ju je nazvala Domino.

Do tada su je svi zvali Dominik. Njena majka, na primer, nikako nije htela da joj skрати ime, niti da je nekako zove odmila. Ivlin prosto nije mogla da razume zašto ljudi deci daju jedno ime, a potom ga zovu drugim, koje nema nikakve veze s pravim. Ona sama nikada se nije odazivala kada bi joj se neko obratio s Iv ili Ivi, već samo na Ivlin. Ili, prirodno, na „gospođo Brejdi”. Više je volela da je ljudi koje ne poznaje dobro oslovljavaju s „gospođo Brejdi”. Nije volela kad se stranci ponašaju kao da su joj stari prijatelji. Nije podnosila to što je ona mala iz banke zove Ivlin, kao da su najbolje drugarice, iako je to, zapravo, samo odnos klijent – šalter-ski službenik. Zaključila je da svet postaje mesto u kojem više niko nikoga ne poštuje i gde su svi postali strašno nevaspitani, a tako nije bilo u vreme kada je ona bila mlada. Po njenom mišljenju, to uopšte nije dobro, a prilike se nimalo neće poboljšati time što se deci smišljaju nadimci kao da su kućni ljubimci.

Stoga ju je uporno zvala Dominik, ali izgovarala je to ime tako da je zvučalo kao muško, Dominik. Dok je bila trudna, Ivlin je bila ubeđena da će roditi još jednog dečaka i već beše odabrala ime. To što je na svet donela devojčicu vrlo ju je iznenadilo, ali obećala je Svetom Dominiku da će svom novorođenom detetu dati ime po njemu, a ona je bila od onih koji drže reč.

Molila se za to da njena kći primi blagoslov svog duhovnog zaštitnika, da bude časna kao on i da ima narav svog dobrotvora. Ivlin je bila prilično posvećena dobrotvornom radu i pripadala je armiji žena koje su toliko ribale i glancale parohijsku crkvu da se miris pčelinjeg voska mešao

s mirisom cveća koje su donosili svake nedelje, a klupe u crkvi sijale su na svetlosti koja se u kosim snopovima probijala kroz vitraže. Onog dana kad je donela Dominik iz bolnice, Ivlin je okačila ikonu na kojoj svetac drži Sveto pismo i ljiljan iznad dečje kolevke i zamolila ga je da blagoslovi njeno novorođenče i da ga usmeri na pravi put. Kada je malo porasla, dovoljno da počne da spava u krevetu umesto u kolevci, Dominik je preklinjala majku da skloni ikonu jer ju je plašila; Ivlin joj je, međutim, rekla da ne bude smešna i da je Sveti Dominik tu da je čuva i da će je uvek čuvati. Dominik je konačno skinula ikonu tek kada je zašla u pubertet i zamenila ju je velikim sjajnim posterom Stinga, kojeg je obožavala i za čije je tekstove svom bratu Gejbrijelu rekla da za nju imaju mnogo dublje značenje nego molitve. Zidove svoje sobe oblepila je i posterima Sajmona le Bona i Eni Lenoks. Ivlin je prekorno upredala usta kada bi ih gledala, ali shvatila je da, što se Dominik tiče, nema svrhe da išta govori.

Dok je pohađala Žensku gimnaziju „Sveta Trojica“, Dominik se trudila da skрати ime u Niki, ali niko nije hteo da je zove tako. U tu školu su išle još dve Niki i obe su bile ljupke i lepe kao lutke, što je značilo da, ako hoćeš da budeš Niki, moraš i sama da budeš ljupka i lepa. Nažalost, ona nije imala sjajnu plavu kosu i dečje plave oči kao Niki Makatir, niti vragolaste kestenjaste uvojke i besprekornu kožu kao Niki Dan, te joj je ostalo samo ono Dominik ili ponekad Domi, što je mrzela zato što takav nadimak nikako nije mogao da dočara osobu kakva je htela da bude. Doduše, nije želela da deluje površno kao najpopularnije devojčice u školi (koje su jedino zanimali momci i šminka), već kao simpatična osoba u čijem društvu ti nikad nije dosadno i koju obavezno zovu na sve žurke i ostale događaje.

Međutim, nije lako biti zabavan, mislila je, kada ti zapadnu roditelji kao što su Šejmus i Ivlin; a ni njena pristojna građa i vitka figura nisu dolazile do izražaja pošto joj je koža, iako svetla kao porcelan, bila sklona bubuljicama, a skoro crna kosa do ramena bila dosadno prava, bez ijedne lokne. Iz njenog ugla, bilo je tragično to što je, budući kratkoviđa, morala da nosi naočare; iako joj je optičar uporno govorio da joj četvrtast okvir od kornjačinog oklopa (koji je jedino mogla da priušti sebi) savršeno pristaje, znala je da taj okvir ne odgovara njenom licu.

Dominik je čeznula za ugladenim izgledom i za ekstrovertnošću, čime bi se izborila za mesto među devojkama koje su svi smatrali vođama. Međutim, samo je povlašćena manjina nalikovala dvema devojčicama s nadimkom Niki, ili pak Kari Bond, ili matici među pčelama, Emi Volš, koja je svoje kestenjaste uvojke redovno sklanjala s lica nehajnim pokretom, uspevajući da, bez ikakve namere i truda, ostavi utisak nadmoćnosti u odeljenju.

Situacija u školi počela je da se menja u korist Dominik tek u četvrtom razredu. Ta promena se nije odigrala zbog iznenadnog nestanka bubuljica (nažalost, tada su bile upornije nego ikad), niti zbog novog preparata za kosu, od kojeg su se lokne kao federi stvarale same (na njenu grivu, pravu kao strela, ništa nije delovalo), već zbog toga što se neočekivano našla u centru pažnje pod svetlima pozornice, u ulozi Jude u školskom komadu *Isus Hristos, superstar*. To se dogodilo samo zato što je Niki Dan zaglavila u bolnici zbog upale slepog creva baš na dan predstave, pa je Dominik, kao njenoj zameni, rečeno da će morati da glumi umesto nje. Dominik se umalo izbljuvala pri samoj pomisli da će to morati da uradi. Jedno je kad pevaš svoj deo na probama, a sasvim je nešto drugo kad stvarno moraš da nastupiš pred ljudima. Njena prvobitna uloga u komadu nije imala nikakve veze s pevanjem. Najpre su je zadužili da prodaje karte uz koje se može dobiti neka nagrada.

„Ma ne sekiraj se”, rekla joj je Mejv Maligan, njena najbolja drugarica, dok su sedele iza kulisa. „Pa ti si Juda, pobogu. Ti si negativac u priči. Ako i promašiš neku notu, znaj da to skoro i očekuju od tebe.”

„Ma da, ali svejedno će znati da tako ne treba.” Zubi su joj cvokotali od nerveze. „A Kara i Ema će mi se smejati na sav glas.”

„Neće”, tešila ju je Mejv. „Nisu baš toliko zle. Osim toga, i one žele da sve prođe kako treba. Štaviše, pomoći će ti.”

„Trebalo je da neko drugi bude zamena.” Dominik je čačkala bubuljicu na bradi. „Znaš da su me izabrali samo da bi i devojke kao što smo mi imale šta da rade.”

Mejv klimnu. Dobro je znala šta je njena drugarica htela da kaže. Za školske predstave uvek biraju devojke s besprekornom kožom i sjajnom kosom. To je bilo opštepoznato. Ostale, koje su bile stidljive, bubuljičave

ili trapave, uglavnom su se bavile scenskim dekorom i prodajom ulaznica, iako su uz to bile zamene glumcima. Većina njih je to shvatala kao nešto što organizatori čine da se takve devojke ne bi osećale glupavo. Od njih se zapravo nikada i nije očekivalo da glume.

„Sve će ispasti dobro”, reče joj Mejv. „Uostalom, ne pevaš loše.”

„Ali ne mogu da se poredim s Niki.”

„Svi ćemo navijati za tebe”, uveravala ju je Mejv. „Moja majka je obećala da će aplaudirati kao luda kad god otvoriš usta.”

Dominik se nervozno nasmešila. „Moja sigurno neće. Nisam baš sigurna da joj se dopada moja uloga. Teško da joj je Juda Iskariotski omiljeni lik.” Ponovo je počela da čačka bubuljicu i ovog puta ju je raskrvarila. „Dođavola”, otelo joj se. „Neću da budem sva krvava na sceni.”

„Možda bi se i povukle kad ih ne bi stalno čačkala”, prekorevala ju je Mejv.

„Ako ih ne diram, bude ih stoput više”, uzvratila je Dominik. „Moraću da stavim kilo pudera da ih sakrijem.”

Mejv se široko osmehnu. „Možda su te odabrali za zamenu upravo zato što si bubuljičava. Znaš, Juda i treba da izgleda zločesto i rošavo, za razliku od Isusa Hrista, koji je nekako sladak.”

„Sreća tvoja što si mi drugarica”, odbrusi joj smrknuta Dominik, „inače bih te sad tresnula. Iako si verovatno u pravu.”

Dominik je imala utisak da će se onesvestiti dok su se zavese polako razmicale. Ipak, iako je bila svesna da joj je glas isprva drhtao, sticala je samopouzdanje shvatajući da uspeva sve da izvede kako treba, te je do kraja predstave zapravo uvidela da uživa u nastupu i pride joj je bilo žao kada su se zavese spustile.

Dok se svečanom salom orio aplauz, bila je zadovoljna i ponosna u istim mah. Bilo je dobro jednom se naći u centru pažnje i biti primećen. Stajala je između Eme i Kare i sve tri su se, držeći se za ruke, poklonile dok je publika i dalje oduševljeno pljeskala. Bila je još ponosnija kada ju je gospođica Preskot izdvojila da bi je posebno pohvalila zbog toga što je zamenila Niki Dan, budući da je to morala da prihvati u veoma kratkom roku.

„U pravu je”, promrmljala je Ema Volš kada su se poklonile poslednji put. „Dominik, bila si odlična.”

„Hvala.” Dominik je sijala. Ema joj je zaista mnogo pomogla tokom izvođenja, pa je Dominik počela da veruje da ta devojka možda i nije uobražena onoliko koliko joj se ranije činilo.

„Ko je ono pored tvoje majke?”, upita Ema.

„Moj tata, naravno”, odgovorila je, ali zapravo ga nije videla zato što je bez naočara bila toliko kratkoviđa da nikoga nije mogla da prepozna.

„Nema šanse da ti je ono tata”, odvrati Ema. „Vrlo je mlad.”

„Ah, on.” Dominik zaškilji. „To je Gejbrijel. Moj brat. Stariji je od mene.”

„Ne pričaj!”, oduševi se Ema. „Stvarno?”

„Aha.”

Dominik je dobro znala zašto se Ema toliko iznenadila. Dok je ona povukla gen prosečne lepote, Gejbrijel je bio toliko lep i zgodan da je devojke ostavljao bez daha. Bio je tri godine stariji i mnogo viši od nje. Lice mu je bilo kao izvajano i nekako zamišljeno, a oko usana mu je uvek titrala senka malo zapuštene brade. Nikad nije imao nijednu bubuljicu. I on je imao smeđe oči, ali one, za razliku od njenih, nisu bile skrivene iza šiški i naočara. Da izgledam kao Gejbrijel, pomislila je Dominik, sigurno bih bila glavna Niki u školi. Sto posto.

Kada je skinula kostim i presvukla se u farmerice i džemper, otišla je da potraži svoje. Dok im je prilazila, pridružila joj se Ema.

„Upoznaj me”, rekla joj je.

„Drago mi je”, ljubazno je odvratio Šejmus, Dominikin otac, rukujući se s Emom. „Veoma dobro si odigrala ulogu Marije Magdalene.”

„Hvala”, odgovorila je Ema. „Nju zaista smatram tragičnom ličnošću.”

„Ja o njoj nikada nisam imala dobro mišljenje”, frknula je Ivlin. „Doduše, svi smo mi božja deca.”

„Baš kao i Juda Iskariotski”, srdačno reče Gejbrijel. „I ti si baš dobro glumila, Dominik.”

„Hvala ti”, uzvratila mu je.

Ema se okrenula i pogledala ga. „Tebi bi sasvim pristajala uloga Jude”, rekla mu je. „Tako tamnokosom i zamišljenom.”

Gejbrijel se osmehnu, a Dominik se nasmeja. „On ne bi imao prikladan stav prema tome”, rekla je Emi i iznenada shvatila da se on njoj dopada,

što joj je bilo krajnje zanimljivo. Zločesto ju je pogledala, jer ju je zagolicala pomisao na to da najpopularniju devojkicu u njenom odeljenju zanima njen prelepi brat, s kojim nikada neće imati ništa. „Znaš, on će postati sveštenik.”

„Nije valjda?” Ema je razrogačila oči. „Stvarno? Ti to ozbiljno?”

„Istina je”, priznade Gejbrijel. „To je moj poziv.”

„Šališ se?” Ema i dalje nije mogla da poveruje.

„Biće on divan sveštenik”, reče Ivlin. „Mnogo se ponosimo njime, zar ne, Dominik?”

„Naravno”, odgovorila je njegova sestra, mada je njen ton govorio suprotno. „On je naš superstar.”

„Bože, baš grehota!” vajakala se Ema u učionici naredne nedelje. „Mislim, ne mogu da poverujem da ti je brat onakav frajer, Dominik Brejdi. I da ga dosad nisam upoznala. A on je našao da bude sveštenik! Šta misliš, hoće li se predomisli? Kakav bi to gubitak bio za sve žene.”

Dominik slegnu ramenima. „Oduvek je hteo da odene sveštenu odevu”, rekla je Emi i ostalim okupljenim devojkama. „Još odmalena. Ostali dečaci su se igrali kauboja i Indijanaca i sličnih igara, a on je hteo da se igramo tako što ćemo se pretvarati da smo na misi. Rekao mi je da je imao viziju.”

„Kakvu viziju?”, bez daha je upitala Tanja Džonson.

„Pa viziju Boga”, odgovorila je Dominik, a bilo je očigledno da želi da promeni temu. „Pričao mi je kako mu je jedne noći Bog ušao u sobu i rekao mu da ima jednu misiju za njega, da treba da obavlja njegov posao, otprilike.”

„Zar mu ne veruješ?”, upita Nataša Hauard.

„Ma daj!” Dominik je prostreli pogledom. „Bog ne ide ljudima po kućama. Sve je to uticaj crkve. Gejbrijel želi da postane sveštenik zato što mu je majka isprala mozak još kad je bio mali tako što ga je uposlila kao ministranta i time što mu je govorila da ga je Bog odabrao i ostale gluposti. A uopšte nije tako.”

„Lep je kao bog”, sneno uzdahnu Ema. „Baš se pitam da li bih mogla da ga ubedim da njegov dar počiva drugde.”

„Ne bi bila prva koja je to pokušala”, reče joj Dominik, „ali svakako bi bila prva kojoj je to pošlo za rukom.”

Dominik se ponadala da će zbog uspješno odglumljenog Jude postati popularnija u društvu iz odeljenja, ali odjednom je postala faca samo zbog Gejbrijela. Devojke koje su joj se dotad jedva obraćale sada su se raspitivale o njemu, želele su da znaju kada je on kod kuće i često bi svraćale ne bi li ga zatekle. Ivlin je bila iznenađena time što joj kćerka odjednom ima toliko drugarica, ali one joj se nimalo nisu dopadale. Posebno je budno motrila na Emu Volš, koja se svaki put pojavljivala namočena u maskaru, usana nama-zanih jarkoružičastim sjajem i u majicama s dubokim dekolteom. Ivlin je smatrala da Ema loše utiče na Dominik, koja je počela da provodi sve više vremena zagledajući se u ogledalu i da se macka maskarom i sjajem. Nije želela da se Dominik prepusti samodopadljivosti kao većina njenih vršnjakinja. O Eminom uticaju na Gejbrijela nije brinula. Znala je da nema te devojke koja će mu odvratiti pažnju od puta kojim beše odlučio da krene.

Koliko je Ivlin čvrsto verovala u Gejbrijelov put, toliko su devojke iz Dominikinog odeljenja čvrsto istrajavale u nameri da ga izbave iz sužanjstva sveštenišтва. Beše to njihova misija, kojoj su se ozbiljno posvetile. Htele su da ga privole da se predomisli pre nego što upiše bogosloviju, jer on beše odlučio da ode na koledž pre nego što se sasvim posveti svom pozivu. Prema njihovom shvatanju, dobile su godinu dana da mu promene život, pa su rešile da se svojski potrudu da postignu zacrtani cilj – naravno, svaka za sebe. Dominik se zapitala šta će biti s njenom popularnošću na kraju godine, kada Gejbrijel ode na školovanje, što će se neminovno dogoditi. Pitala se da li će, eto, baš ta Ema i dalje dolaziti njenoj kući. Silno se iznenadila shvativši da je počela da gotivi Emu, iako je ipak smatrala da je zaista smešno to što toliko juri Gejbrijela. Nova drugarica ju je neočekivano velikodušno obasipala savetima o šminkanju i o načinima da postane upadljivija (tako je to Ema sročila), mada je i sama Dominik morala da prizna da nije dovoljno hrabra da se maši indigo-plave maskare i zlatnog sjaja za obraze. Taj Emin flert s maskarom u boji i sjajem za obraze, uostalom, nimalo nije uticao na njenog brata.

„Kao u seriji *Ptice umiru pevajući*”, rekla je jednog dana u školi Kara Bond. „On treba da poslušá srce, a ne glavu.”

„Jao, jeste”, saglasila se Liza-En Dauni. „Mora da uradi ono što smatra ispravnim.”

„Njegovo srce je u crkvi”, nadovezala se Dominik, „a sam Bog zna gde mu je glava. Nju, doduše, uglavnom ne sluša, jer ga otprilike boli uvo za sve drugo.”

„Ih, Dominik, pa nije valjda baš tako!”, uzviknu Ema, koja je prethodne noći visila kod nje, kako bi tobože njih dve i Mejv napisale seminarski rad iz geografije. Na kraju je Dominik sama prikupljala materijal dok je Mejv crtala grafikon, a Ema je skoro sve vreme samo treptala, ovog puta ljubičastim trepavicama, zureći u Gejbrijela, koji nije obraćao pažnju na nju, zadubljen u svoju knjigu o filozofiji. „Stvorio ga Bog savršenog.”

Dominik frknu. Bila je sasvim svesna toga da je njen brat dobro parče, ali što se nje tiče, to oličenje savršenstva silno ju je nerviralo; Ivlin i Šejmus su joj većito popovali kako treba da se trudi da se ugleda na njega, što ju je prosto izluđivalo. U dubini duše, jedva je čekala da on ode u bogosloviju i da joj se skloni iz života, jer onda više neće biti pod pritiskom da postane kao nametnuti uzor.

Ema nikako nije želela da Gejbrijel ode. Lovila je svaku priliku da započne razgovor s njim o Bogu i crkvi, što je on uvek shvatao ozbiljno, a zbog čega se Dominik u sebi kidala od smeha. Ponekad je i Mejv, jedinu njenu drugaricu koja se nije palila na Gejbrijela (a poznavala ga je čitavog života i, kao i Dominik, smatrala da je on toliko savršen da deluje nestvarno), nerviralo to što toliko često mora da gleda Emu u Dominikinoj kući. I Mejv i Dominik su se saglasile da je Ema, u stvari, baš zabavan lik kada ne sklanja kosu s lica onim svojim čuvenim pokretom i kada se ne raspilavi zbog Gejbrijela. Bolje bi joj bilo da utuvi sebi u glavu da ne mora svako muško u univerzumu da bude opčinjeno njenim trepavicama u svim duginim bojama i sjajem za usne, kako je jednom prilikom rekla Mejv (mada su obe priželjkivale da čarolija maskare i sjaja deluje i na njih onako kako je, sasvim očigledno, delovala na Emu, koja je, uprkos neuspehu s Gejbrijelom, i dalje bila glavna cica s kojom su svi momci njenog godišta hteli da izlaze).

Gejbrijel je upisao bogosloviju na Engleskom kraljevskom koledžu u Španiji, u Valjadolidu, čim je Dominik završila srednju školu. Do tada je još samo Ema Volš iz njenog društva bila zaljubljena u njega – sve ostale su digle ruke od njega, jer su smatrale da je izgubljen slučaj, a Dominik je osetila da nikada više neće biti popularna koliko je bila tokom tih nekoliko meseci dok je njen brat važio za najpoželjnijeg frajera u gradu.

EMA je navraćala kod Brejdijevih sve dok Gejbrijel nije otišao. Samo što nije odlepila od sreće kada ju je Ivlin (uprkos izvesnoj suzdržanosti i nepromenjenom stavu da ta mala Volšova uvek nosi previše šminke i premalo odeće) pozvala na porodičnu proslavu povodom Gejbrijelovog odlaska u bogosloviju. Proslavljali su kod kuće i pozvali samo komšije i paroha, dakle, ništa preterano. Ivlin je stalno obletala oko stola da bi se uverila da svi imaju čaja i sendviča, a Gejbrijelu je bilo i drago i neprijatno zbog pažnje koju su mu svi ukazivali.

„Ne mogu da poverujem da će zaista otići”, vjkala se ožalošćena Ema. „Mislim, ko danas ide u popove? Ko bi uopšte želeo nešto takvo?”

Dominik je pogledala svog brata, koji je sedeo u uglu sobe i razgovarao s parohom. „Oduvek je naklonjen duhovnosti”, morala je da prizna. „Znam da je majka prilično uticala na njega, ali izgleda da on zaista duboko veruje da je to njegov poziv i želi da pomaže ljudima.”

„Meni i nije pomogao”, promrsi Ema mrzovoljno, a Dominik se nasmeja.

Ivlin je održala kratak govor u kojem je pomenula koliko je ponosna na Gejbrijela, a onda je i sam Gejbrijel u nekoliko reči objasnio kako je od Boga dobio veliki dar i da se nada da će ga biti dostojan. Dominik se zapitala postoji li nešto što bi mogla da učini a da se Ivlin i Šejmus ponose njome kao što se ponose njenim bratom.

Na kraju školske godine, dobila je bolje ocene nego što je očekivala. Oba roditelja su joj čestitala na postignutom uspehu, ali ta vest se podudarila s Gejbrijelovim odlaskom u Valjadolid, te tome i nisu pridali mnogo važnosti. Te dobre ocene nisu joj donele nikakvu značajnu promenu zato što nije mogla da nađe nikakav posao. Nije mogla da se zaposli čak ni u lokalnim radnjama i firmama, od kojih je većina grcala u privrednoj krizi iz koje se nije nazirao izlaz. Jedino mesto gde su bar zapošljavali na određeno vreme bio je lokalni pab, a i Ivlin i Šejmus jasno su joj stavili do znanja da joj nikad neće dozvoliti da radi u kafani.

„To su prljava i smrdljiva mesta”, rekla je Ivlin iako nikada nije kročila ni u predvorje tog restorančića, koji je bio čuven po svojim obrocima uz besplatne priloge nedeljom. „Nije takav posao za tebe.”

„Radiću bilo šta samo da imam svoj novac”, rekla je Dominik.

„Ali ne u kafani”, oglasio se Šejmus, koji je, kao i Ivlin, bio zakleti protivnik alkohola, i koji je pride na reveru sako nosio značku pionira potpune apstinencije. „Ne dolazi u obzir da ti dozvolim da radiš u kafani. I dalje ću ti davati džeparac dok ne nađeš nešto pristojno.”

„Nije to isto”, odgovorila je Dominik. „Osim toga, i ne daješ mi mnogo.”

„Toliko otac može da ti pruži”, reče joj Ivlin. „Smatram da je i više nego velikodušan.”

„Hoćemo li ove godine putovati nekud za raspust?”, upita Dominik da bi promenila temu. „Možemo li da odemo na Majorku kao Mejv i njeni?”

Čim se školska godina završila, Maliganovi su otputovali na more. I Mejv je, kao i Dominik, s ocenama prošla bolje nego što se nadala. Za razliku od Brejdijevih, Maliganovi su to iskoristili kao izgovor da se iskrađu nekud na dve nedelje.

Ivlin frknu. „Ne mogu da poverujem da rasipaju toliki novac samo da bi se izležavali dve nedelje, a mogli bi da ga potroše mnogo pametnije.”

„Za mene je izležavanje na suncu nešto divno”, čežnjivo reče Dominik.

„E pa, za mene od toga nema ničeg goreg”, odvrati Ivlin. „Nego, zašto sad ne odeš do parohijskog doma da vidiš da li si im potrebna pri raznošenju ručka?”

„Nimalo nije pošteno da ti Bog dodeli porodicu koja smatra Lurd mogućom destinacijom za odmor”, žalila se Dominik kada se Mejv vratila s odmora, pokazujući joj fotografije slatkih frajera na plaži Palma Nova. „Pobogu, ovo su osamdesete, a ne pedesete! Hoću da idem u Fuenhirolu, a ne u Fatimu.”²

Mejv ju je razumela. Ona se divno provela na Majorki i doživela prvu pravu romansu, i to s nekim Englezom kojeg je upoznala u vili u kojoj su odseli. Poslala mu je tri pisma otkako se vratila kući, iako joj on još ne beše odgovorio ni na jedno.

Mejv je uvek bilo žao Dominik, jer je morala da živi u onoj sumornoj kući, po čijim su zidovima visile slike Svetog srca i Deve Marije, s roditeljima koji su svakog časa uzimali brojanice u ruke. Povrh svega, i Neodoljivi Gejb (kako su ga devojke iz škole nazvale) oberučke je prigrlio duhovni način života. Nikoga nije bilo briga za to što Dominik želi da živi

² Fuenhirola (šp. *Fuengirola*) je grad u oblasti Malage u Španiji, s dugim plažama, a grad Fatima se nalazi u Portugaliji i čuven je po Gospinim ukazanjima. (Prim. prev.)

drugačijim životom ili bar da ga nakratko okusi; bilo je veoma teško biti crna ovca među Brejdijevima.

„Moraš da nađeš posao”, reče joj Mejv. „Bilo kakav posao. Tako ćeš imati svoj novac i moći ćeš sebi da priuštiš odmor.”

Dominik klimnu. „Konkurisala sam na hiljadu mesta”, odvrtila je. „Išla sam po bankama, osiguravajućim društvima, korporacijama... ali tu mogu dugo da te vuku za nos i samo ću izgubiti mnogo vremena, a ionako mnogo ljudi traži posao. Sledeće nedelje ću se spustiti do grada da vidim traže li prodavačice po buticima.”

„Čula sam da je Kara Bond otišla u Ameriku”, reče Mejv. „Dobila je Donelijevu vizu i odlazi u Boston. Moja sestra razmišlja o tome da ode u London.”

„Ne zezaj!” Dominik iznenađeno pogleda svoju drugaricu.

„Tamo ima posla”, reče joj Mejv. „Lorna je, naravno, dobra u svom poslu, a ima i diplomu i sve to. Zato će pokušati.”

„Pretpostavljam da tamo pristojno obrazovanje i diploma nešto znače”, kaza Dominik.

„Tvoje zaključne ocene su bile prilično pristojne”, reče Mejv.

„Da, ali ja ne idem na koledž, zar ne?”, odvrati Dominik. „Izgleda da nisam dovoljno ozbiljno razmišljala o tome. Bilo kako bilo, moji roditelji to ionako ne bi mogli da plate, pa i nema svrhe da razmišljam o tome.” Uzdahnula je. „Moja majka je zamislila da ću se ja sutra udati za nekoga i da će taj brinuti o meni do kraja života!” Napravila je grimasu. „Koliko su šanse za to? Bilo bi strava da odem u Englesku i da se zaposlim. Onda ne bih više morala da živim u onom isposničkom domu.”

Mejv se nasmeja. „Kada se obe zaposlimo, iznajmićemo stan. E onda ćemo da živimo kako mi hoćemo.”

„Meni otac nikad ne bi dozvolio da živim u stanu”, reče Dominik. „Bar ne u Dublinu. Sigurno mi to neće dozvoliti dokle god ne budem morala da odem od kuće.”

„Hej, ti si sada odrasla osoba”, podsetila ju je Mejv. „Prošlog meseca si napunila osamnaest godina. Možeš da radiš šta hoćeš.”

„Eh, kad bi to tako moglo”, uzvratila je Dominik kao da su joj sve lađe potonule.

„Evo, obećavam ti”, reče Mejv. „Naći ćemo posao, naći ćemo stan i ludo ćemo se provoditi.”

Međutim, od toga nije bilo ništa. Uprkos tome što je dala sve od sebe, nije bilo posla. Dominik je naposljetku upisala poslovnu školu (Ivlin se saglasila s tim da će imati bolje izgleda za posao ako nauči da kuca, mada se žalila da je, posle trinaest godina u obrazovnom sistemu, unekoliko previše to što odnekud mora da iscedi još novca da bi njena kći naučila jednu korisnu vještinu), a Mejv je otišla kod sestre u London. Lorni se posrećilo, jer je našla odličan posao u *Banci Lojda*, a kuću je delila s dvema devojkama. U njoj je bilo mesta i za četvrtu, pa je rekla Mejv da je raspisan konkurs za mlađe referente u banci i da treba da dođe i okuša sreću. Mejv je otputovala; tamo su joj ponudili radno mesto, koje je oberučke prihvatila.

Dominik nije mogla da krivi svoju drugaricu za to što je otišla, ali mnogo joj je nedostajala. Ema se i dalje vrzmala oko nje, ali to prijateljstvo s najlepšom devojkom u školi nije joj pružalo onu opuštenost kao druženje s Mejv. Činilo joj se da se svi ili zapošljavaju (Ema je počela da radi u kozmetičkom odeljku *Arnotsa*) ili odlaze iz zemlje, i da samo ona stoji u mestu. Nevolja je bila u tome što ni sama nije bila sigurna čime želi da se bavi i što nije imala predstavu o tome šta će joj ići od ruke. Nije, doduše, smatrala da je glupa – njene zaključne ocene bile su dokaz da nije glupa – ali nije bila ni naročito ambiciozna. Nije ni maštala o životu kakvim bi volela da živi.

Ponekad bi joj bilo žao zbog toga što od rođenja nije predodređena ni za šta posebno, za razliku od Gejbrijela. Međutim, kada bi povremeno uveče izlazila s Emom i ostalim drugaricama – i s vremena na vreme popila malo više, nadajući se da roditelji to ujutro neće primetiti – bila je sigurna povodom bar jedne stvari: nipošto ne bi živela u pokori, siromaštvu i celibatu kao on!

Prvo se zaposlila kao konobarica u restoranu s pljeskavicama u Džordžovoj ulici. Ivlin je bilo drago zbog toga što je našla posao, ali i krivo zato što je uzalud platila kurs stenografije i zato što stečeno znanje neće moći da primeni. Tu je zaradila prvu platu. Kada je otvorila kovertu sa zaradom, osetila je da je najzad nezavisna, iako to i nije bila velika svota.

Sutradan ujutro, otišla je u salon *Piter Mark* u Ulici Grafton i rekla frizerki da joj napravi novu frizuru, da izgleda malo drugačije.

„Za početak bi trebalo da otfikariš te šiške”, rekla joj je frizerka iskreno. „Možeš nešto što je sad u trendu. Na primer, ovakvo nešto.” Pružila joj je časopis s fotografijama Kajli Minog, Bananarame i grupe Bengls. Dominik se namrštila.

„Ovo mi je nekako... previše moderno”, rekla je najzad, posmatrajući frizure. „A pomalo je i izazovno.”

Frizerka duboko uzdahnu. Volela je da savetuje ljude da se oiščaju po poslednjoj modi, ali bilo joj je jasno da je devojka koja sedi pred njom previše konzervativna da bi nosila neku od njenih omiljenih frizura. Rekla je Dominik da bi joj odlično stajala frizura Sindi Loper, ali da će joj ipak napraviti nešto manje napadno, što će joj svejedno dobro stajati.

„I treba da nosiš sočiva”, dala joj je prijateljski savet. „Tako će ljudi moći da ti vide oči. Imaš baš lepe oči.”

Niko joj nikada nije rekao da ima lepe oči. Nije očekivala kompliment i bilo joj je mnogo drago zbog toga što frizerka misli da je nešto na njoj lepo. Doduše, nije imala novca za sočiva, ali je zato kupila nov okvir za naočare – velik, četvrtast i beo. Ni s njim joj oči nisu dolazile do izražaja, ali okvir je bar bio vrlo moderan. Potrošila je malo novca i na jarkoplavu senku za oči, tamnocrveni ruž i cipele s visokom potpeticom. (Mnogo godina kasnije, kada je naučila šta joj stoji a šta ne, ježila se i pri samoj pomisli na to da je bila dovoljno hrabra da nosi prevelike naočare, smešnu frizuru i jarku šminku.)

Uživala je radeći u tom restorančiću. Pamtila je lica i uvek je prepoznavala redovne mušterije. Zapamtila bi i njihova omiljena jela, pa bi ih pitala da li žele „uobičajeno”, zbog čega su se osećali kao kod kuće i pomalo povlašćeno. I nikada nije pogrešno zapisala porudžbinu.

Stoga nije mnogo očajavala kad je počela da dobija odgovore od banaka, deoničarskih društava, osiguravajućih kompanija i svih onih firmi gde je konkurisala za posao, u kojima je pisalo da su ta radna mesta popunili „stručnijim kadrom” ili da su je stavili na spisak mogućih zamena, kojih će, navodno, biti tokom čitave godine. Dopadao joj se trenutni posao i, mada je Ivlin smatrala da bi trebalo da juri neki kancelarijski posao, bila je srećna i zadovoljna onim što ima.